

בראשונה פרק שני יומא

כד.

עין משפט
נר מצוה

פ"ו א * מ"י פ"ח מהל' כלי
 המקדש הלכה ד:
 * כפי שצ"ן הרב בעל עין
 משפט לעיל בדף יב: על אה
 השחקים מ"י פ"ב מהלכות
 תמידין הלכה יו"ד ז"ל גם כאן
 כד:

זמן ב מיי שם הלכה ה:
 יז ג מיי פ"ט מהלכות ציאת
 מקדש הלכה ז:
 יח ד שם הלכה ח:
 יט ה שם הלכה ט:
 כ ו שם הלכה י:

רבינו חננאל

ת"ק סבב עבודה היא, רור
סבב לא עבודה היא.
והדיוטן לא כ"ע עבודה
היא, ות"ק סבב צריך קרא
לרבויו. לפיכך כתיב וישב
לרבויו מצותפ ואבט. רור
קרא סבב לא עבודה היא.
לרבויו. ע"ז אבין תורות
הרבות, כמרתם, כמרתם
לפלינן לה, והוא חלק אחד
משנארית כרמיתו ותרומתו
מגדולת תורתו ה' משער
מן המעשר. או תרומתו
מיומין כרמיתו אחד אחור
מיומין המעשר. ופושטני לא
מזה ולא מזה לפינן אלא
מקורבתו ממנה וזו תרומת
התרומה. אמר ר' ראובן
עליהן מיתא, ואילו
ע"ז ורקה קשרי נוסין מיתא
ה' וניסין קשרי נוסין
ובינך תשמו וגי
עבודתה, עבודה המה לא
עבודת שיש אחריה עבודה.
עבודת תולא וזה עבודה
ה' על זו כתיב וזה
שקול, רור יומת, (חלית), [חלך]
כבעין עבודת (סילוק) [מתנה]
עבודה המה שאין אחריה
עבודה. ולוי אמר ק"ז (זו)
[חך] שיהיה תרומה דהשן חייב
מיתא שנאמר רור המזבח
וזב, רור כתיב וזה
דבר המזבח לרבויו שבע
הדואש ופושטני ושכמוצור
כ"י. ופושטני

תום' ישנים (המשך)

[illegible][illegible]

לרצות שחקים. שכשירין לכל עבודה וכלל של יהו מקורעין והכי קאמר צוהים (דף יח.) ואזל רבי דוסא לטעמיה לא שייך הכא ליימר דהא כולה מלתא אגב גררר נסבה: מאי לאו. רבי יהודה ורבי דוסא צה פליגי דר"י דריש יצא להביא מנפת ואצנט סבר עבודה היא וצעי מנפת ואצנט ור'

דוסא סכר לאו עבודה היא ולא צבי
מנפת ואכנט: **לריכא קרא לרצוי.**
דלא תימא הני דווקא ולמימרא דלאו
עבודה: **ומר סכר לא לריכא לרצוי**
לה מקראי. דכיון דגלי צה כמות
דא קדש ומכסי קדש שמשעינן
דעבודה היא וצביא כולה וכי אתא
קרא לרצוי לצגדי יוה"כ אתא:
מסרומא מעשר ילפינן לה. דהא
והריס כתיב לשון והרמות ממנו
(במדבר יח) והוא צאומד אחד
א מעשרה בדשן המערכה: **או מסרומא**
מדין. דכתיב (שם לה) והרמות מכס
לה וגו' אחד נפש מחמם המאות: **סא**
שמע. דמהרמח קומין ילפינן לה לא
יפחות מאומד מלא הקומץ ואס רבא
להוסף יוסף דהא ליכא למימר
דווקא קאמר דהא לא אפשר לפשט
ברצח גחלים רותחות (ידיו) לקמוץ:
ארבע עבודות כו'. אע"פ שכולן
מחזיר עליהן זר אין חיוב מיטת אלא
בארבע האלו כדמפרש ואזיל: **ואתא**
וצנין יוסף וגו'. סופיה דקרא והור
הקרב אתא: **עבודת מטה.** שאתא
נותן על המזבח ולא עבודת סילוק
שאתא מסלק וסר מעל המזבח כגון
תרומת הדשן: **עבודה תמה.** עבודה
שהיא גומרת ומתממת את הדבר ולא
שיש אחריה עבודה כגון שחיטה
וקבלה והולכה שיש אחריה זריקה אבל
זריקה עבודה אחרונה שצדס וכן
הקטרה בקומץ מנחה וצאצרים
ופדרים וכן יסורן בכל השנה וכן
המים בחג: **לכל דבר המזבח.** לרבות

כגון תרומת הדשן: **שבע הואות שבענים**. שמוה על הפרוכת מפר יעלם דבר ופר משיח ושל יוה"כ ושבתאורע שמוה מלוג שמן בהיכל כדמכיר (ויקרא יד) והזה מן השמן באצבעו וגו' לסקא דעתך אמינא לאו דבר המוצא הוא להכי רצי לכל: **ולוי נפקא לכו**. כולו מיניה מדבר לכל דבר דהא דבר המוצא גופיה יתירה הוא וגמר מיניה תרומת הדשן ומריצויא לכלל דריש ציה האות שמימית: ולמצי

דבאדי ואדי כתבי והרים ו"ל משום דלא מצינו למימר לגמרי כי
הוא ס"ד למיפק מיניה ואפילו הכי פשיט דגמרינן מיניה כיון דדמי ל
הכא לא הוה מצי למיפקר ומה רחמי לרבות עבודת סילוק ולמעוטי
עבודה שאין תמה אינה במוצא אבל קשה לי אם כן לייחדי אסידר
ולרבות עבודת סילוק אלא יש לומר תרומת השן עדיפא שקודמת ל
חייב ארבע עבודות שזר חייב עליהם וקא חשיב ניסוק היין וניסוק
ו"ל דניסוק המים והיין חשיבי ומסתחא להו שהן צאין בגלל עמון
עמון מיני דמיס והלכי הוה בכלל זריקה: **אין בבבא** מה ש
אין ואפילו אם תמצא לומר דלכל מרבה הואות צפנים ושבתאורע מ'
למימר דלכל דבר המוצא הוה להו שני כללות הסמוכין זה לזה והו'
חשיב כלל כמו בכל דדדרשינן בכל אשר תשאלך נפשך כלל והכי אמרי'
כללא וא"כ רבי מכעין הפרט אפילו דבר שאין עבודה תמה ואפילו
טריפות (חולין ק"ד ט"ז) כי האי גוונא ונראה דשנא בכל ולכל וכו'
הס דכתיב בכל אשר תראה נפשך צבקר וצאן וציין וצשכר וכו' דב'
או שזר או שה פרט וכל כלל בהמה חזר ופרט ו"ל הדין ר"א היא'
דכתיב צריסא דעינאי לכל הוה להי כשאינו מלא ואין דין צאמו דב'
כלל צה פרט ומשני אי הוה כתיב יעשה שלמים וזה דקדאמר

[illegible]

מסורת הש"ס

(א) [ועלי יב: לקמן ט. וש"נ]
(ב) [ובחסים קיב: ג] (ג) נ"א
ממאה, (ד) [דברים יח],
(ה) [ז"ל והרמות], (ו) [ובן
אימא בתוספתא דתרומות
פ"ה ה"ד והביאו רש"י חולין
קלן: ד"ה לאורייתא], (ז) י"ל,
(ח) רש"י, (ט) [עשר ג"ר התוס'
ד"ה ורי ימן].

תורה אור השלם

1. וְאָבָה אַחֲרָיִךְ בְּגוֹדֵ הָאֵדָר
 מוֹעֵד יִשְׁכַּח אֶת בְּגוֹדֵ הָאֵדָר
 אֲשֶׁר לְבֶשׂ בָּאָבֹא לְפִי הָקֵדֶשׁ
 וְהַיְתִים שָׁם: וְיִקְרָא טַב כֵּן
 2. וְלִשְׁבֵּת בְּכֹחַ מְרוֹד הוּא
 וְנִמְכָּסִי בּוֹ לְבֶשׂ שֶׁל מְרוֹד
 וְהִיא אֶת תְּהִשָּׁן אֲשֶׁר
 אֲדַרְסָה אֶת הָעוֹלָם לְפָנֶיךָ
 הַמְּנוּחָה וְשָׁמוֹ אֶצֶל
 הַמְּנוּחָה:
 3. וְיִקְרָא וְהוּא
 4. וְהִירִים מְנוּחָה בְּמִנְעוֹ
 מִשְׁלַת הַמְּנוּחָה וּמִשְׁמָנָהּ
 וְכֵן לֵב הַמְּנוּחָה אֲשֶׁר עַל
 הַמְּנוּחָה וְהַקֵּדֶשׁ הַמְּנוּחָה
 יִרְחַח יִנְחֹל אֲזֻכְרֹתָיִי לֵךְ:
 5. וְיִקְרָא וְהוּא
 6. וְאֶתָּה וְהוּא בְּכֹחַ הַמְּנוּחָה
 שֶׁמֶר אֶת כְּהֻנְתָּהּ לִבְלִית
 לְמַחֲרֵת הַמְּנוּחָה וּמִשְׁמָנָהּ
 לְפָרֶחַת וְעֻבְדֹתָיִי עֲבַדְתָּ
 מִתְּחֵלָה אֶת כְּהֻנְתָּהּ
 וְהוּא הַקֵּדֶשׁ יִנְחֹל:
 7. וְיִקְרָא וְהוּא

גליון הש"ס

תוס' ד"ה מתרומת מעשר
וכו' דיותר סברא הוא
ללמוד מתרומת מעשר. עי'
מנחות 97 עז ע"ב:

מוסף רש"י

והניחם שם. גבי נגדי
יום הכפורים כמי' ופסע
את בגדי הכד אשר לבש
בבואו אל הקדש והניחם שם
(לעירי יב:). מלמד ששטונין
היו, עולתם, ואין הדיוט
עושי בהן כל השנה ולא
כ"ג ליום כפורים אחר (חולין
פז:). ראויין הן לכהן
הדיוט. כל השנה, שכן
היו הנגדים הראויין לשימוש
הדיוט, כמות ומנחת
ומנחת ואכזב (פסחים כז:).

תום' ישנים

[illegible]

הרמץ ולקמחן כדפי בקוטרס.
הקטרה פרי שאוב על המוצה
פעם אחת בשנה וימרח ייין וי
היה (חשיב) בזה דברים של מוצה
למנותן לא מחייב אש"כ דבחיכל
א"כ ערודם ממנה (מנהל)
אמאי לא מוקי ליה לקרא לרבוס
מילוק כתרומות הדשן שהיה על
תחת לחיבי עליה גז, והרי תרומות
קצלה והולכה לזחיבין בהן גז
בנה לרביי אלף ערודים (חמור)
לתלמודא דלחי גז ערוד אלף על